

Sentencja

Artykuł 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym obywatelowi Unii będącemu obywatelem innego państwa członkowskiego, który ustanowił miejsce zwykłego pobytu na terytorium pierwszego państwa członkowskiego i jest bierny zawodowo, ponieważ nie wykonuje tam działalności zarobkowej, odmawia się korzystania ze „świadczeń rodzinnych” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. j) tego rozporządzenia w związku z art. 1 lit. z) tego rozporządzenia w ciągu pierwszych trzech miesięcy pobytu na terytorium tego państwa członkowskiego, podczas gdy bierny zawodowo obywatel omawianego państwa członkowskiego korzysta z takich świadczeń również w ciągu pierwszych trzech miesięcy od chwili powrotu do tego państwa członkowskiego po skorzystaniu z prawa do przemieszczania się i pobytu w innym państwie członkowskim na podstawie prawa Unii.

Artykuł 24 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do takiego uregulowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – M P A/LC D N M T

(Sprawa C-501/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuły 3, 6 – 8 i 14 – Pojęcie „zwykłego pobytu” – Jurysdykcja, uznawanie, wykonywanie orzeczeń oraz współpraca w zakresie zobowiązań alimentacyjnych – Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 – Artykuły 3 i 7 – Obywatele dwóch różnych państw członkowskich, zamieszkujący w państwie trzecim jako zatrudnieni przez Unię Europejską pracownicy kontraktowi w delegaturze Unii Europejskiej w tym państwie trzecim – Ustalenie jurysdykcji – Forum necessitatis]

(2022/C 408/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: M P A

Strona pozwana: LC D N M.

Sentencja

1) Wykładni art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 oraz art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy dokonywać w ten sposób, że dla celów ustalenia miejsca zwykłego pobytu w rozumieniu tych przepisów elementu decydującego nie może stanowić status pracowników kontraktowych Unii posiadany przez zainteresowanych małżonków, przydzielonych do delegatury Unii w państwie trzecim, którym w tym państwie trzecim przypisuje się korzystanie ze statusu dyplomatycznego.

- 2) Wykładni art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 należy dokonywać w ten sposób, że dla celów ustalenia miejsca zwykłego pobytu dziecka w rozumieniu art. 8 rozporządzenia nr 2201/2003 nie mają znaczenia związki wynikające z obywatelstwa matki i zamieszkiwania przez nią przed zawarciem związku małżeńskiego w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono pozew lub wniosek w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej, natomiast okoliczność, że małoletnie dzieci urodziły się w tym państwie członkowskim i posiadają obywatelstwo tego państwa jest niewystarczająca.
- 3) W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji do rozpoznania pozwu lub wniosku o rozwiązanie związku małżeńskiego na podstawie art. 3–5 rozporządzenia nr 2201/2003, wykładni art. 7 w zw. z art. 6 tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność, iż pozwany w postępowaniu głównym jest obywatelem innego państwa członkowskiego niż państwo sądu, przed którym zawisł spór, wyklucza zastosowanie klauzuli dotyczącej pozostałej jurysdykcji, przewidzianej w tym art. 7 jako podstawy jurysdykcji tego sądu, nie stając jednak na przeszkodzie temu, by sądy państwa, którego obywatelem jest pozwany, miały jurysdykcję do rozpoznania takiego żądania na podstawie krajowych przepisów jurysdykcyjnych tego drugiego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji do rozpoznania pozwu lub wniosku w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej na podstawie art. 8–13 rozporządzenia nr 2201/2003, wykładni art. 14 tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność, iż ojciec dziecka, pozwany w postępowaniu głównym, jest obywatelem państwa członkowskiego innego niż państwo sądu, przed którym zawisł spór, nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu klauzuli dotyczącej pozostałej jurysdykcji zawartej w art. 14 tego rozporządzenia.

- 4) Wykładni art 7 rozporządzenia nr 4/2009 należy dokonywać w ten sposób, że:
- w sytuacji gdy wszystkie strony postępowania w sprawie zobowiązań alimentacyjnych nie mają miejsca zwykłego pobytu w państwie członkowskim, możliwe jest w wyjątkowych przypadkach stwierdzenie jurysdykcji opierającej się na forum necessitatis, którego dotyczy ten art. 7, jeśli żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie art. 3–6 tego rozporządzenia, jeżeli postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte ani przeprowadzone w państwie trzecim, z którym sprawa jest ściśle związana lub nie może się tam toczyć i jeżeli sprawa ta ma wystarczający związek z państwem członkowskim sądu, przed którym ją wytoczono;
 - dla uznania, w wyjątkowych przypadkach, że postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte ani przeprowadzone w państwie trzecim, istotne jest, by w świetle szczegółowej analizy argumentów przedstawionych w każdej konkretnej sprawie dostęp do wymiaru sprawiedliwości w tym państwie trzecim był ze względów prawnych lub faktycznych utrudniony, w szczególności przez stosowanie dyskryminacyjnych lub sprzecznych z podstawowymi gwarancjami rzetelnego procesu wymogów proceduralnych, bez stawiania warunku, by strona powołująca się na wymieniony art. 7 była zobowiązana do wykazania, że bezskutecznie zainicjowała lub usiłowała zainicjować to postępowanie przed sądami tego państwa trzeciego, oraz
 - stwierdzenie, że istnieje wystarczający związek sprawy z państwem członkowskim sądu, przed którym zawisł spór, może opierać się na obywatelstwie jednej ze stron.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover – Niemcy) – Landkreis Northeim/Daimler AG

(Sprawa C-588/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Powództwa o odszkodowanie za naruszenia przepisów prawa konkurencji Unii – Decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca naruszenie – Postępowanie ugodowe – Produkty, których dotyczy naruszenie – Specjalne samochody ciężarowe – Śmieciarki]

(2022/C 408/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Landkreis Northeim

Strona pozwana: Daimler AG